Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Agenzia delle Entrate

Strona pozwana: Marco Identi

Sentencja

Prawo Unii, w szczególności art. 4 ust. 3 TUE oraz art. 2 i 22 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku oraz przepisy z dziedziny pomocy państwa, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, aby zaległości z tytułu podatku od wartości dodanej zostały uznane za niewymagalne na podstawie przepisów krajowych, takich jak przepisy sporne w postępowaniu głównym, przewidujących procedurę zwolnienia z długów, poprzez którą sąd może, pod pewnymi warunkami, uznać za niewymagalne długi osoby fizycznej, które nie zostały zaspokojone w wyniku przeprowadzenia postępowania upadłościowego dotyczącego tej osoby.

([1]) Dz.U. C 406 z 7.12.2015.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud – Republika Czeska) – Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie/Salah Al Chodor, Ajlin Al Chodor, Ajvar Al Chodor

(Sprawa C-528/15) ([1])

[Odesłanie prejudycjalne — Kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej — Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 (Dublin III) — Artykuł 28 ust. 2 — Zatrzymanie do celów przekazania — Artykuł 2 lit. n) — Znaczne ryzyko ucieczki — Obiektywne kryteria — Brak prawnego określenia tych kryteriów]

(2017/C 151/11)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie

Strona pozwana: Salah Al Chodor, Ajlin Al Chodor, Ajvar Al Chodor

Sentencja

Artykuł 2 lit. n) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca w związku z art. 28 ust. 2 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że przepisy te nakładają na państwa członkowskie obowiązek określenia w wiążącym przepisie o charakterze generalnym obiektywnych kryteriów, na których oparte są przesłanki wskazujące na to, że wnioskujący o ochronę międzynarodową, który podlega procedurze przekazania, może zbiec. Brak takiego przepisu prowadzi do niemożności stosowania art. 28 ust. 2 tego rozporządzenia.

([1]) Dz.U. C 16 z 18.1.2016.